

Arrest

nr. 103 205 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul (Centraal-Irak). Begin 2006 zou u samen met uw zakenpartner (M.A.M.) een zaak hebben opgestart als distributeurs van gasflessen. Uw vader zou één van zijn huizen in de Al Mithak wijk verhuurd hebben aan een zekere (M.I.). Na een tijdje zou u klachten hebben ontvangen van de buurtbewoners over de verdachte activiteiten van (M.I.). U zou een bevriend informant van de inlichtingendienst, (A.) genaamd, hebben gecontacteerd en hem hierover hebben aangesproken. (A.) zou de informatie hebben doorspeeld aan (R.L.). De Faudj van (R.L.) zou het huis van (M.I.) daarop zijn binnengevallen. Er zouden verschillende Arabieren zijn aangetroffen en (M.I.) werd gearresteerd op basis van zijn banden met de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya'. In september 2011 zou (M.I.) uit de gevangenis zijn ontsnapt. Na zijn ontsnapping zou u een dreigbrief hebben ontvangen

van de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya'. In de dreigbrief zou u zijn gevisieerd omwille van uw gasverdeling aan het leger. U zou meteen naar uw oom zijn gegaan in Nabi Yunis waar u 25 dagen verbleef. Toen u zich op een dag bij uw neef in de winkel bevond, zou u gemerkt hebben dat u door twee onbekenden in de gaten werd gehouden. U zou onraad hebben geroken en zou meteen naar huis zijn vertrokken. Een paar dagen later zou uw neef u hebben gebeld om enkele boodschappen in de winkel op te halen. U zou op straat opnieuw één van de twee personen hebben gezien die u in de gaten hielden. Deze zou u hebben achtervolgd. U zou tot aan de dichtstbijzijnde controlepost zijn gerend en daarna uw vader hebben opgebeld die u kwam halen en u naar Tilkaif bracht. In Tilkaif zou uw identiteitskaart zijn afgenomen aan de controlepost. Tijdens uw verblijf in Tilkaif zou het huurhuis in Al Mithak tot ontploffing zijn gebracht door middel van een berm bom. U zou tien dagen in Tilkaif hebben verbleven. Hierna verliet u de regio. Omdat uw familie bij de Koerden een slechte reputatie had, was u er niet langer welkom. U zou daarop terug zijn gegaan naar Mosul waar u zich schuilhield in de Dawassa wijk. Op 20 november 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 18 december 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw echtgenote zou zich na uw vertrek uit Irak bij haar familie hebben gevoegd. Uw schoonfamilie zou uw echtgenote hebben willen verplichten om van u te scheiden. Men zou hiervoor de nodige maatregelen hebben getroffen. U zou uw echtgenote hebben aangemaand om samen met uw dochter naar Turkije te gaan vooraleer zij diende in te stemmen met de echtscheiding. U zou een smokkelaar hebben gecontacteerd om uw echtgenote en dochter naar België te smokkelen, maar zou sinds een drietal maanden niets meer van hen hebben vernomen. Volgens de laatste berichten van de smokkelaar, zou uw echtgenote zich momenteel met uw dochter in Italië bevinden. Uw schoonfamilie zou een klacht tegen u hebben ingediend omdat u volgens hen hun dochter hebt meegenomen. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, een kopie van uw werkbadge, een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de werkbadge van uw vader, een compensatieaanvraag voor de vernieling van uw huis en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming aangezien uw verklaringen niet overtuigen en u bijgevolg uw beweerdte vrees niet voldoende aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen er enkele vragen worden geformuleerd met betrekking tot de arrestatie van de (M.I.), zogenaamd behorende tot de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya' (CGVS I, pg.9). (M.I.) zou de huurder zijn geweest van uw huis in Al Mithak (CGVS I, pg.10). Toen u de huur bij hem collecteerde, zou het u zijn opgevallen dat er 'rare mensen' in het huis aanwezig waren (CGVS I, pg.9) en ook de burens zouden hebben geklaagd over de drukte in het huis en het verloop van mensen (CGVS I, pg.10). U zou daarop uw vriend (A.) hebben getipt bij het leger (CGVS I, pg.10). (A.) zou daarop (R.L.) hebben verwittigd (CGVS I, pg.10) die vervolgens de arrestatie van (M.I.) coördineerde (CGVS II, pg.4). Volgens uw eigen redenering (CGVS I, pg.9) werd u gevisieerd door de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya' omdat (R.L.) aan (M.I.) had doorgegeven dat u diegene was die een klacht had ingediend (CGVS I, pg. 10). Met andere woorden, zowel (M.I.) als (R.L.) werkten voor de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya' (CGVS I, pg.9; CGVS II, pg.4). Het is echter weinig plausibel dat (R.L.) zou hebben ingestaan voor de arrestatie van één van zijn medestanders in de terreurorganisatie. Dat dit alles is gebeurd op basis van een anonieme tip en geen officiële klacht (CGVS I, pg.10), is nog minder plausibel. Het behoeft immers geen betoog dat (R.L.) de anonieme tip gemakkelijk naast zich kon leggen om daarmee de acties van de terreurorganisatie waarvoor hij werkzaam was geen schade te berokkenen. Dient in de marge te worden opgemerkt dat u in het eerste gehoor de arrestatie van (M.I.) situeerde in 2010 (CGVS I, pg.9) terwijl u deze gebeurtenis tijdens het tweede gehoor situeert in 2011 (CGVS II, pg.5).

U verklaart pas na uw vertrek uit Irak te weten zijn gekomen waarom u precies werd gevisieerd door deze terreurorganisatie (CGVS I, pg.9). De manier waarop deze informatie u zou hebben bereikt is echter zeer vaag te noemen. Zo zou uw neef hebben vernomen via één van zijn vrienden of kennissen die bij de nationale brigade werkt en van wie u überhaupt de naam niet kent (CGVS I, pg.10), dat er een officier samenwerkte met terroristen en dat deze officier informatie doorspeelde over alle klachten die binnenkwamen, waaronder ook uw klacht (CGVS I, pg.9). Dit alles is erg vaag. Dient

overigens te worden opgemerkt dat u in het tweede gehoor verklaart dat uw neef zelf bij het leger werkt en hij rechtstreeks had gevraagd naar de betrokken officier, (L.) genaamd (CGVS II, pg.4).

Daarnaast rijzen er ook vraagtekens bij de bedreiging die u zou hebben ontvangen en de explosie die de schade aan uw huis zou hebben berokkend. Zo zou u op 25 september een dreigbrief hebben ontvangen van de terreurorganisatie 'Dawlat Al Iraq Al Islamiya' (CGVS I, pg.9). De dreigbrief zou op de ruit van uw auto achtergelaten zijn die op dat moment geparkeerd stond bij het huis van uw grootvader (CGVS II, pg.3), tevens het huis waarin u woonachtig was (CGVS I, pg.9). Er kan bijgevolg worden aangenomen dat deze terreurorganisatie uw gaan en staan nauwgezet in de gaten hield. In de dreigbrief is geschreven dat u diende te worden geliquideerd en ook dat opdracht werd gegeven aan één van de zelfmoordmartelaars om uw huis en uw auto te vernielen (CGVS I, pg.8). Gelet op dit concreet doodsdreigement is het verbazingwekkend dat de terroristen het huurhuis in Al Mithak – een huis waar u nooit zou hebben gewoond (CGVS II, pg.2) en dat bovendien leeg stond na het vertrek van (M.I.) (CGVS I, pg.11)- onder handen zouden hebben genomen. Indien zij u effectief wilden treffen, is het onbegrijpelijk dat zij hun middelen inzetten voor de vernieling van een leegstaand huurhuis. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u voor de schade aan het huis een schadeclaim heeft ingediend om een vergoeding van de staat te bekomen (CGVS I, pg.5). U verklaarde hierover zelf dat dit enkel mogelijk zou zijn geweest omdat er meerdere huizen werden vernield en er niet kon worden aangetoond dat de aanslag enkel op één huis was gericht (CGVS I, pg.6). Ook dit element doet vragen oproepen bij het feit dat u persoonlijk zou gevisieerd zijn geworden.

Na de schriftelijke bedreiging zou u meteen ondergedoken zijn bij uw oom in Nabi Younis (CGVS, pg.3). Naderhand zou u zich echter geleidelijk aan terug in het openbaar hebben vertoond, meer bepaald in de winkel van uw neef (CGVS I, pg.7). In de winkel zou u twee jonge mannen hebben gezien die u niet vertrouwde daar zij naar de winkel waren gekomen, een halfuur erna opnieuw waren gekomen en u op een opvallende manier hadden aangekeken (CGVS I, pg.7). U zou uw vader hierover hebben opgebeld die u vroeg om thuis te blijven (CGVS I, pg.8). Ondanks de eerdere schriftelijke dreiging en het feit dat u zich in de winkel van uw neef gevisieerde voelde, ging u de volgende dag terug naar de winkel van uw neef (CGVS I, pg.3). Deze handelswijze is niet in overeenstemming te brengen met het gedrag van een asielzoeker die een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bovendien was u eerder naar het huis van uw oom gegaan om daar onder te duiken. Dat u dan dergelijk risicovol gedrag stelde, hoewel u zich gevisieerd voelde, is onbegrijpelijk.

U zou vervolgens naar Tilkaif zijn gegaan om daar onder te duiken, maar zou er niet zijn kunnen blijven daar u er niemand kende die zich borg wilde stellen voor u (CGVS II, pg.3). Daarop zou u terug zijn gekeerd naar Dawassa, waar u gedurende twintig dagen bleef alvorens Irak te verlaten (CGVS II, pg.3). Tijdens die twintig dagen in Dawassa zou er zich helemaal niets hebben voorgedaan (CGVS II, pg.4). Ook gedurende de twee maanden dat uw vader en grootvader nog in hun respectievelijke huizen bleven wonen, gebeurde er niets (CGVS II, pg.4). U zou tot op heden eveneens over geen enkele indicatie beschikken dat u momenteel nog wordt gezocht (CGVS II, pg.4). Aldus kan u niet aantonen dat uw problemen op heden nog actueel zijn.

Tenslotte verklaart u dat er zich naar aanleiding van uw vertrek uit Irak, een stammenconflict zou hebben voorgedaan aangezien uw schoonvader de echtscheiding van uw echtgenote wilde inleiden en uw vader uw dochter bij haar opa ging claimen (CGVS I, pg.3). In februari 2012 zou u het hebben kunnen regelen dat ook uw echtgenote Irak kon verlaten samen met uw dochter (CGVS I, pg.3). Vóór het laatste gehoor zou u hebben vernomen dat zij zich in Italië bevinden (CGVS II, pg.5). U verklaart dat de familie van uw echtgenote een klacht bij de politie zou hebben neergelegd (CGVS II, pg.6). U weet echter niet waar die klachtbrief zich bevindt (CGVS II, pg.7). Bovendien zou er geen vonnis zijn geweest en aldus zou er geen echtscheiding zijn uitgesproken (CGVS II, pg.6). Gezien uw echtgenote nog officieel met u gehuwd blijft, kan de schoonfamilie hier niets tegen inbrengen. Bovendien zou u zich kunnen beroepen op de autoriteiten in uw land om deze kwestie wettelijk af te handelen. U stelt tenslotte expliciet uw schoonfamilie niet te vrezen (CGVS II, pg.6)

Bovenstaande elementen maken dat u uw vrees niet voldoende aannemelijk weet te maken. De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, een kopie van uw werkbadge, een kopie van de identiteitskaart van uw dochter en echtgenote, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader en een kopie van de werkbadge van uw vader tonen uw identiteit, nationaliteit, herkomst en gezinssamenstelling aan, maar leveren geen bewijs van de problemen die u zou hebben gekend. Wat de dreigbrief betreft, dient te worden opgemerkt dat deze een stuk getypte tekst betreft zonder enige officiële handtekening en dat deze aldus door éénieder kan zijn opgemaakt. Wat uw schadeclaim betreft, kan worden geconcludeerd dat u schade hebt ondervonden aan één van uw huizen, maar kan de oorzaak van deze schade niet worden aangetoond.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij stelt dat uit het administratieve dossier, meer bepaald uit *“een bloemlezing van zijn gehoorverslag”*, blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft jegens Dawlat Al Iraq Al Islamiya (DAI) door zijn werk en de verklikking van M.I., zodat aan de voorwaarden gesteld in voormelde artikelen is voldaan.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij stelt dat de bestreden beslissing slechts standaardoverwegingen bevat die haaks staan op de materiële motiveringsplicht en *“het verhoorverslag”*. Zij is niet naar recht gemotiveerd en onredelijk.

Verzoeker ontkent te hebben gezegd dat R.L. lid is van een terreurorganisatie en stelt dat het voor zich spreekt dat indien officiële klachten niet mogelijk zijn, de leden van dergelijke organisaties via anonieme tips kunnen worden opgepakt. *“Volledigheidshalve stelt verzoeker vast dat er onzekerheid is omtrent het moment van de arrestatie van (M.I.)”*.

Volgens hem wil de terreurorganisatie al zijn bezit treffen en werd daarom het leegstaande huurhuis opgeblazen. Zijn familie diende hierover een schadeclaim in, hetgeen wordt gestaafd aan de hand van het stuk in het administratief dossier. De bestreden beslissing betwist niet dat dit huis werd vernield, noch dat de schadeclaim werd ingediend, noch dat verzoeker werd bedreigd.

Verzoeker ontkent risico's te hebben genomen.

Verder vraagt hij zich af waarom zijn vader en grootvader hun woning zouden hebben verlaten indien zij geen risico liepen. Beide verlieten de woning naar aanleiding van de dreigementen die zij ontvingen.

Verzoeker is op heden in de onmogelijkheid om zijn familie te contacteren en stelt zich de vraag van waar hij informatie zou moeten verzamelen.

2.2.1. Verzoekers eerste en tweede middel hebben beide betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus en worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, die in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt geenszins bestaan uit standaardoverwegingen, zijn in duidelijke en precieze bewoordingen in deze beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat hij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de stelling dat de bestreden beslissing onredelijk is, dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, die zijn paspoort niet voorlegt, omtrent het ontbreken van dit paspoort tegenstrijdige verklaringen aflegde, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij eenduidig dat hij zijn paspoort achterliet bij de smokkelaar in Turkije (administratief dossier, stuk 20, verklaring, nr.21), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde dat de smokkelaar toen hij van Turkije naar België reisde wenste dat hij zijn paspoort afgaf, doch dat hij weigerde dit te doen en het om veiligheidsredenen vernietigde (administratief dossier, stuk 13, p.5).

Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en zijn verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS en bij de DVZ (administratief dossier, stuk 6, p.2-4; stuk 13, p.7-12; stuk 20, vragenlijst, p.3; stuk 20, verklaring, nr.35), baseert verzoeker zijn vrees voor vervolging op problemen met DAI. In dit kader haalde hij aan dat hij:

- in Irak op 25 september 2011 op zijn wagen een dreigbrief vond, afkomstig van DAI;
- vervolgens gedurende ongeveer 25 dagen onderdook bij zijn oom in de Souk al Nabi;
- nadat hij zich aldaar geïsoleerd voelde, zeven tot tien dagen onderdook bij familie in Tal Kif;
- in Tal Kif ondergedoken zat wanneer op 20 oktober 2011 een aanslag werd gepleegd op het huurhuis van zijn familie in Al Mithak;
- omdat hij in Tal Kif niet langer welkom was, terugkeerde naar Mosul en zich aldaar nog gedurende een twintigtal dagen schuilhield in de Dawassa wijk tot aan zijn vertrek uit Irak;
- Irak niet eerder kon verlaten omdat hij geen visum had en omdat er een feestperiode was;
- Irak verliet op 20 november 2011 en via Turkije en een voorts onduidelijke route naar België reisde;
- alvorens zijn vertrek op 20 november 2011, slechts tweemaal Irak verliet, en dit wanneer hij omwille van toeristische doeleinden naar Syrië reisde in 2009 en naar Turkije reisde in 2010.

De geloofwaardigheid en de oprechtheid van verzoekers vrees voor vervolging worden echter ondermijnd door de vaststelling dat hij blijkens de stukken van het dossier Irak reeds had verlaten en reeds in Europa vertoefde terwijl de voormelde feiten zouden hebben plaatsgevonden. Verzoekers vingerafdrukken werden immers reeds op 22 september 2011 genomen te Samos in Griekenland (administratief dossier, stuk 21, hit eurodac van 19 december 2012).

Ter terechtzitting met het voorgaande geconfronteerd en ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaart verzoeker Irak inderdaad reeds in september 2011 te hebben verlaten, in Griekenland te zijn geweest en aldaar ongeveer twee weken te hebben verbleven; hetgeen niet verzoekenbaar is met het tijdsverloop van de voorgehouden incidenten.

Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoeker, die zijn problemen met DAI linkte aan zijn voorgehouden betrokkenheid bij de arrestatie van één van de leden van deze organisatie, hieromtrent manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij omtrent zowel zijn melding aan de autoriteiten inzake als de arrestatie van M.I. eenduidig en spontaan: *"Dat was in 2010 allemaal"* (administratief dossier, stuk 13, p.9). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde hij echter dat hij ongeveer in maart 2011 melding deed inzake M.I. (administratief dossier, stuk 6, p.5). Wanneer hij met deze vaststelling werd geconfronteerd bij het CGVS, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *"Ik herinner mij de datum niet precies"* (*ibid.*) en ook in onderhavig verzoekschrift stelt hij dat er hierover *"onzekerheid"* is. Redelijkerwijze kan echter verwacht dat hij omtrent de gebeurtenissen aan de grondslag van zijn vermeende problemen, die van bepalende invloed zouden zijn geweest voor zijn verdere leven, coherente verklaringen aflegt.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de omstandigheden waarin M.I. zou zijn vrijgekomen, daar waar hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk beweerde: *"Na*

het groot offerfeest, werd hij via een amnestie vrijgelaten. Na zijn vrijlating begon hij ons lastig te vallen en te bedreigen" (administratief dossier, stuk 13, p.9), even verder aangaf: *"Hij werd niet vrijgelaten. Hij was ontsnapt (...) Het ging om 24 gedetineerden die toen ontsnapten (...)"* (*ibid.*) en tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde: *"Een paar maanden later zijn er 32 gevangenen gevlucht uit de gevangenis. (M.I.) was een van hen"* (administratief dossier, stuk 6, p.5).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 23).

Wat betreft de dreigbrief, dient te worden opgemerkt dat dit document een louter getypte tekst betreft, dat de herkomst van dit stuk niet kan worden nagegaan en dat het door om het even wie en om het even waar en wanneer kan zijn opgesteld. Gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin verzoeker deze dreigbrief beweerde te hebben ontvangen, kan hieraan bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Inzake de schadeclaim kan vooreerst worden opgemerkt dat ernstige twijfels rijzen inzake de authenticiteit van dit document. Blijkens de vertaling zou dit immers uitgaan van de *"afdeling brand, brandweer en veiligheid"* van de Civiele Bescherming van Ninewa (administratief dossier, stuk 13, p.9), hetgeen in de Engelse hoofding van dit stuk op een wel erg bevreemdende wijze wordt vertaald als *"Dept.exting.&safety Exting secation"*. Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat deze schadeclaim enkel kon omdat meerdere huizen werden vernield en niet kon worden aangetoond dat de aanslag enkel op één huis was gericht (administratief dossier, stuk 13, p.6). Uit het bijgebrachte stuk kan aldus hoogstens worden afgeleid dat het huis van verzoekers familie werd beschadigd naar aanleiding van een ontploffing. Hieruit blijken de reden en de omstandigheden van deze ontploffing echter niet. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan aldus geenszins worden aangenomen dat de beschadigingen zouden zijn veroorzaakt door zijn beweerde problemen en zouden hebben plaatsgevonden in de door hem geschetste omstandigheden.

De overige documenten vermogen slechts verzoekers identiteit, herkomst en familiaal en professioneel profiel aan te tonen. Deze staan *in casu* echter niet ter discussie en de voormelde documenten hebben geen betrekking op zijn beweerde problemen.

Wat betreft de problemen die zouden zijn ontstaan met zijn schoonfamilie na zijn vertrek uit Irak, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat zijn schoonfamilie bij de politie klacht zou hebben ingediend, ondanks dat hij bij het CGVS verklaarde nog met zijn broer en zijn moeder in contact te staan (administratief dossier, stuk 6, p.2) en ondanks dat hij bij het CGVS stelde dat deze klacht naar België zou worden gestuurd (*ibid.*, p.6), hiervan tot op heden niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Dat hij enige vrees zou koesteren jegens zijn schoonfamilie kan hoe dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen aangezien hij enerzijds een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde daar waar hij, ondanks de voormelde contacten met zijn familie, aangaf niets te weten over deze klacht en hij anderzijds eenduidig verklaarde niet bang te zijn van zijn schoonfamilie en niet te vrezen door hen te zullen worden gevisieerd (*ibid.*, p.6).

2.2.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus slechts stereotiepe overwegingen bevat en betoogt dat hij, gelet op het aangehaalde feitenrelaas en de algemene onveiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c). In dit kader stelt hij dat de bestreden beslissing niet betwist dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog problematisch is en wijst hij erop dat de aanslagen aanhoudend zijn en een uitzonderlijke impact hebben op het leven van Iraakse burgers.

2.4.1. Waar verzoeker beweert dat in de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus slechts stereotiepe overwegingen zouden zijn opgenomen, dient te worden

vastgesteld dat deze bewering blijkens een eenvoudige lezing van deze beslissing kennelijk feitelijke grondslag mist.

2.4.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Verzoeker brengt voorts geen argumenten, elementen of informatie aan ter weerlegging van de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 24) inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Uit deze informatie, waarin de veiligheidssituatie in deze regio uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS